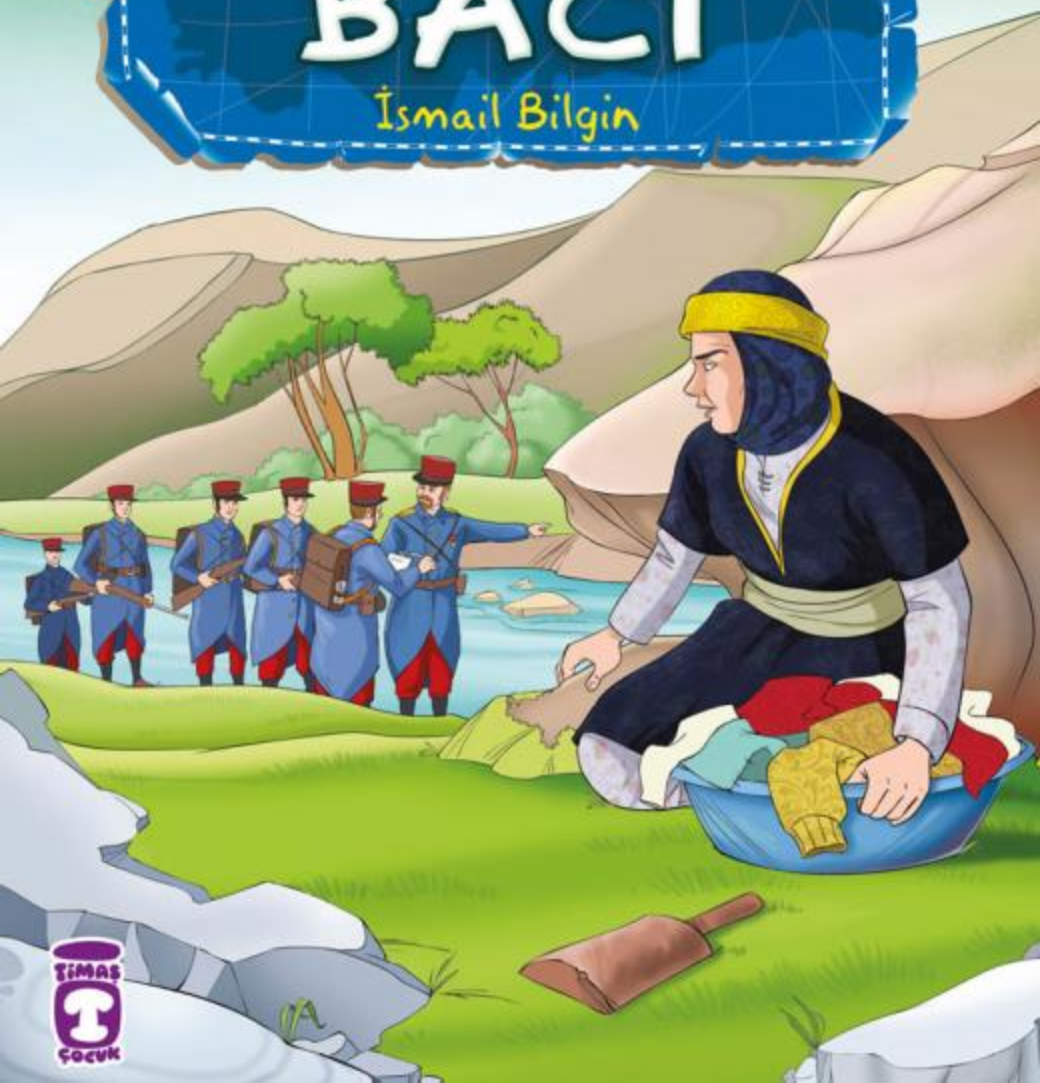

KURTULUŞUN KAHRAMANLARI

~POZANTI~

HATİCE BACI

İsmail Bilgin

HATİCE BACI

-POZANTI-

İSMAİL BİLGİN

I. Bölüm

GEYİK PEŞİNDEKİ AVCILAR

GüleK Köyü'nden Kumcu Veli bir çalının arkasında sessizce bekliyordu. Arkadaşları ile ala geyiğin peşine düşmüşlerdi. İki gün boyunca iz sürmüşler ama geyik her seferinde onları atlatmayı başarmıştı.

Kumcu Veli yörede geyik avcısı olarak biliniyordu. İyi iz sürerdi. Ne zamandan beri arkadaşlarıyla bu geyiğin peşindeydiler. Ama onu bir türlü yakalayamıyorlardı. Kumcu Veli sinirleniyordu. İnatçı biriydi. Başladığı bir işi bitirmek isterdi. O yüzden hırs yapıyor, ne yapıp ne edip o geyiği avlamak istiyordu. Bunun için

ormana çeşitli tuzaklar kurmuşlardı. Şu ana kadar tuzaklardan fayda sağlayamamışlardı. Ama her şeye rağmen o ala geyiği yakalamak için birbirlerine söz vermişlerdi. Bir geyik tarafından atlatılmaktan utanıyorlardı. Üstelik yörede iyi avcılar olarak biliniyorlardı. Bu yüzden ala geyiği mutlaka yakalamalıydılar.

Kumcu Veli tüfeği elinde gözleriyle ormanı taradı. Ama geyik ortalarda görülüyordu.

Uykusu gelmeye başladı. Aniden arkasına bir şey düştü. Tedirginlikle baktı. Düşen çürümüş bir dal parçasıydı.

— Geyik geldi sandım. Ah ala geyik, seni görürsem, bu kez elimden kaçırmayacağım.

O sırada biri bağırdı:

— Burada!

Kumcu Veli ok gibi yerinden fırladı. Sesin sahibi Tırlık Molla Mehmet'ti. Diğer arkadaşları Hasan Akıncı da oradaydı.

— Geliyorum!

— Şunu saralım, diye gürledi Hasan.

— Saralım!

Kumcu Veli kayadan kayaya atlayıp arkadaşlarına yaklaşırken Hasan,

— Olamaz! Geyik kayboldu, diye bağırdı.

— Bu hayvan bizim ile oyun oynuyor sanki!..

Kumcu Veli arkadaşlarının yanına geldi.

— Ne oldu?

— İzini kaybettik.

— Onu gördüğünüze emin misiniz?

— Gördüm vallahi, dedi Tırlık Molla Mehmet. İşte şu kayadan zıpladı. Hızla koşuyordu. Emin olmasam seslenmem.

Hasan sıkıntıyla soludu.

— Bu geyik avcılığımızı bitirecek.

— Evet, ele güne maskara olduk. Millet bizimle alay ediyor. Nasıl avcısınız, bir geyiği vuramadınız, diyor.

Kumcu Veli kızdı:

— Kolaysa gelsinler, onlar vursun bakalım... Üç gündür ormandayız. Yorulduk. Acıktık. Ne yaptıysak şu geyiği ele geçiremedik.

— Peki şimdi ne yapacağız?

— Köye döneceğiz.

— Haydi o zaman Karboğazı'na doğru gidelim.

— Tamam, gidelim.

Üç arkadaşın da morali iyice bozulmuştu. Bugün de geyiği vuramamışlardı. Canları sıkılıyordu. Bir süre sessizce yürüdükten sonra Hasan Akıncı konuştu:

— Fransızların buraya geleceği söyleniyor.

— Gelemezler...

— Ya gelirlerse?

— Kendileri bilir, dedi Tırlık Molla Mehmet...

— Yani geyik yerine onları avlarız mı demek istiyorsun, diye sordu Kumcu Veli.

— Gerekirse avlarız...

— Fransızların bu dağlara, dar geçitlerle dolu yere gelmelerine pek ihtimal vermiyorum, dedi Hasan Akıncı.

— Baksana yurdumuz işgal edilmeye başlandı. Yunan İzmir'e çıkmış.

— Biliyorum.

— Her şeye rağmen Fransızlar buraya gelirse...

— Gelirse ne yapacağımızı düşünürüz. Haydi açın adımlarınızı...

Üç avcı hızlı adımlarla Karboğazı girişine dek geldiler. Az ilerdeki tepede Hatice Bacı'nın çadırı vardı. Hatice Bacı kıştan sonra hemen bu yaylalara gelir, hayvanlarını otlatır, ineklerin sütlerini sağlar, onlardan peynir yapardı. Sonra da kışa doğru Pozantı'ya dönerdi. Yöreyi karış karış bilirdi. İyi silah kullanırdı. Diğer yörük çadırları ise daha uzaktaydı. Yaylalarda yaşayan yörükler de

onun gibi hayvanlarını otlatır, peynir yaparlardı. Kışın da kasaba pazarlarında satarlardı.

Hasan, Hatice Bacı'yı görünce,

— Hatice Bacı bu yöreyi çok iyi bilir. Geyiğin nereye gittiğini ona soralım, dedi.

— Canım o nereden bilsin, dedi Kumcu Veli. Biz de yöreyi iyi biliyoruz ama geyik bizi atlatıyor işte...

Çadıra yaklaştılar. Hatice Bacı çamaşır se-riyordu. Avcıları gördü.

— Ne o, yine mi geyiği bulamadınız.

